

Post uit tbs-kliniek

door Marius van der Sar

Eind maart 2020.

Als gevolg van corona is er geen bezoek toegestaan in gevangenissen en tbs-klinieken, ook zijn verloven stopgezet.

Geen bewegingen dus van buiten naar binnen en omgekeerd.

Kerker van uitzichtloosheid

De uitdrukking 'tbs-kliniek als kerker van uitzichtloosheid' schiet me weer eens te binnen. Een typering die we meekregen van een hoofd behandeling in onze kliniek tijdens het introductieprogramma dat ik volgde, maart 2003.

Aan de man was te zien en te merken dat het niet ging om een afschrikwekkende typering (verstandig bij een introductieprogramma), wel een realistische.

Terwijl ik zo wat aan het somberen ben spreekt Tom mij aan.

"Op onze afdeling hebben we een plannetje bedacht, waarbij we uw hulp willen vragen."

"Ik ben benieuwd, vertel!"

"Nou, veel mensen buiten krijgen nu ook geen bezoek, wij willen die mensen graag een kaartje sturen, kunt u ons daarbij helpen?"

"Mooi plan Tom, ik denk even na over wat ik kan doen en kom erop terug."

Zelf bedachte actie

Lopend naar kantoor bedenk ik het volgende: dominee uit het dorp bellen, we kennen elkaar, idee noemen en vragen of zij voor adressering en verspreiding zou willen zorgen. Op kantoor bel ik haar gelijk. Ze neemt op, reageert enthousiast op het plan en peilt ook goed: "Die mannen weten precies hoe het is om opgesloten te zitten en dan post te krijgen."

We spreken af dat ik over ongeveer een week de kaarten bij haar in een envelop door de brievenbus doe.

Aansluitend zoek ik Tom op en doe verslag. Er komt een lach op zijn gezicht en uit zijn mond klinkt: "Dank u wel."

We spreken af dat ik begin volgende week de kaarten bij hem ophaal.

Zo gezegd, zo gedaan.

Tom geeft me vijftien kaarten, bijna allemaal met postzegel. Ik vraag of ik mag

lezen wat er op de kaarten geschreven is (wil wel weten wat er de deur uitgaat), dat mag.

*Die mannen weten
precies hoe het is om
opgesloten te zitten en
dan post te krijgen.*

De geschreven teksten zijn hartelijk, om één kaart moet ik erg lachen:

Publicaties

In de nieuwsbrief van de Protestantse Gemeente te Poortugaal van dinsdag 14 april schrijft de dominee van het dorp het volgende:

"Mooie actie uit de Kijvelanden. Afgelopen week lag er een enveloppe met een stapel kaarten uit de TBS-kliniek in de bus. Beschreven door patiënten, bezorgd door de predikant van de Kijvelanden. Om op te sturen naar mensen die in deze tijd binnen moeten blijven. De mannen hadden deze actie zelf bedacht. Omdat zij weten wat het is om opgesloten te zitten. En omdat zij weten hoe fijn het is om kaarten te ontvangen, zomaar van mensen die je niet kent (zoals bij acties vanuit de kerk bijvoorbeeld gebeurt) en die toch aan je denken en je het beste wensen (ook ondanks je fouten). Nu vonden ze het hun beurt om kaarten te sturen. Wat een mooi wederzijds gebaar. Zoals een ouderling zei: 'Dit leert je pas echt omdenken!' "

Marius van der Sar
geestelijk verzorger in FPC de Kijvelanden te Poortugaal

Het plaatselijke huis aan huis blad de Schakel pikt de actie vervolgens ook op en in de editie van donderdag 16 april verschijnt onder de kop 'Post uit tbs-kliniek' de volgende tekst:

"Vorige week ontving de plaatselijke dominee een stapel kaarten uit de Kijvelanden. Ze waren bestemd voor de mensen die in deze tijd binnen moeten blijven. De mannen hadden deze actie zelf bedacht, omdat zij weten wat het is om opgesloten te zitten en hoe het is om kaarten te ontvangen van mensen die je niet kent. Zoals vaak gebeurt vanuit de kerkacties. Een mooi gebaar."

Zélf bressen slaan

De publiciteit 'van buiten' voor de actie 'van binnen' verzamel ik en geef die aan Tom. Tom leest aandachtig en er verschijnt een brede lach die gepaard gaat met:
"Zo, mooi zeg!"

Later die dag zie ik dat Tom 'de publicaties' op het prikbord van zijn afdeling heeft gehangen en ik realiseer me (opnieuw) hoe tbs'ers zélf bressen weten te slaan in die kerker van uitzichtloosheid.